

Csák Gyöngyi

Tévedések évada

(a Barátság stációihoz)

Szivárgásunk
egy másik világába
már-már parttalan

Vakít a látvány:
hullámtalan csöndben
ég és víz találkozik,
előmerészkedik
a büszke tenger,
levágott fejű, verébszaros
antik szobraimat
szorgosan fürdetsi.

izgalmas horror
játszódhat nemsokára itt
élősködő szentem

honnan is tudná,
szélverte zászlaim
őrizték nevét.
annyi éven át szólított,
akartam oltárának
egyetlen istennője lenni.

* * *

szippantok az ókor levegőjéből,
romos városaiból kiszippantom a magányt,
felszabadítalak, nagyotmondó,
úgy fordulj ellenem, hogy értem
pengesd lantodon szép históriánk.

* * *

mindent megtett,
minden lehetséges
praktikát kipróbált

kacifántos mondatokkal
mesterien védte
s tartotta ébren
az egymást keresők vágyait
hosszú évek során:
el-elsírta magát néha,
akár az árva rigó
egy kopasz őszi fán...

* * *

ó, tanú,
szent látványbirtokos
hegyeimet, völgyeimet
ihleted szele járja át meg át,

mint aki csapdájában
értékes vadra lelt,
örülsz nekem, akár
egy gyakorlott orvvadász.

* * *

ki-be
átjár rajtam
nyughatatlanul
nem fárad keresni
a bennem rejlő
univerzumot.

* * *

nyugodtan időzök, barátom,
mondатаid hűs lombkoronáiban,
hol annyi új kaland és csoda vár,
csak nézz, míg időd, kíváncsiságod engedi
megrongált fészekben szorongó,
vénülő madaraid után.

bár tudja, hogy tudom,
mégsem érezteti,
szerepe mily hamis,
képessége különleges,
egyszerre több vasat is
képes tűzben tartani.

* * *

kiszámíthatatlan jövőnk
titkos árkaiban besötétedik,
ám ragyog a telehold,
sejtelmes fényét szórja ránk
a medúza-éj...

* * *

nem csipkelődök többé,
barátom,
maradék időmben
szeretni akarlak,
nyelveden maradjak örökké fűíz,
a zöldnek boldog ragyogása.

Partium, 2025/1.